

סופרת רבי המכר של ה - The New York Times

טראומים

מיה שרידן

מיה שרידן

טראוויס

רומן מסדרת
אגם פליון

מאנגלית: טל לוי עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן
טראוויס

Mia Sheridan
TRAVIS

עריכה: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

Copyright © 2021, Travis by Mia Sheridan
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

ספר זה הוא יצירה בדיונית. שמות, תכונות אופי, מקומות ואירועים
הם פרי הדמיון של המחברת או שנעשה בהם שימוש בדיוני. כל דמיון לאירועים,
למקומות או לאנשים, חיים או מתים, הוא מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 7-68-7831-965-978 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל הקוראות והקוראים ברחבי העולם שהיו הראשונים
לאהוב ילד שקט ועזרו לתת לו קול.

פרולוג

טראוויס

בן שבע

"אימא? מה קרה?" התקרבותי לאיטי, ליבי פועם בחוזקה כשצפיתי בגבה של אימי רועד. ראשה היה בין ידיה על שולחן המטבח מולה, יכבותיה העדינות מעומעמות.

אבל כששמעה את קולי, היא הזדקפה. לחייה היו רטובות מדמעות, ופיה מעוות במה שנראה יותר כמו כעס מאשר עצב. פניה של אימי נראו כך לעיתים קרובות. עיניה הראו דבר אחד, אבל ההבעה שלה, ואפילו המילים שלה, אמרו אחרת. לפעמים אימא שלי בלבלה אותי. לא ידעתי אם אני צריך לנסות לעזור לה או לברוח ממנה.

אבא שלי לא בלבל אותי ככה. אבא שלי חייך עם כל הפנים שלו, וכשהוא היה עצוב, יכולתי לדעת את זה גם כן.

נראה היה שאבי היה עצוב הרבה. אבל הוא אהב אותי ואני אהבתי אותו. הוא היה הגיבור שלי ורציתי להיות שוטר בדיוק כמוהו בעתיד. ואז הוא לא יהיה עצוב יותר כי אעשה אותו גאה ומאושר.

כתפיה של אימא התרוממו ונפלו כשהיא נשמה נשימה גדולה. "אבא שלך עזב אותנו," היא אמרה.

מצמצתי אליה, ליבי פעם בחוזקה בחזי. "עזב לאן?" לחשתי. לטיול? לעיירה בצד השני של האגם בענייני משטרה?

"מי יודע לאן!" היא אמרה בקול, לפתע, ועיניה נצצו מאותו כעס שהיה בפיה. "הוא התגנב מהבית כמו גנב עם דודה אליסה והבן שלה ארצ'ר. הוא רוצה שהם יהיו המשפחה שלו עכשיו. הוא לא רוצה אותנו יותר."

זוהי לאחור. רחוק מאימא שלי ומהמילים שהיא אמרה. "לא, לחשתי. "אבא שלי לא ישאיר אותי מאחור." איתן. הוא אוהב אותי. "הוא לא יעשה דבר כזה."

"אה, הוא יעשה והוא עשה," היא אמרה, ודמעותיה עצרו כשהיא נקשה באצבעותיה על השולחן, והציפורניים הארוכות שלה השמיעו נקישות חדות. טאפ, טאפ, טאפ. רציתי לסתום את האוזניים עם הידיים כדי לגרום לרעש הזה להפסיק. רציתי שאימא תפסיק. את הבכי. את הצעקות. את הנקישות. הרגשתי כאילו מישהו לוחץ לי על החזה.

הרגשתי פחד ועצב.

הוא לא יעזוב אותי.

הוא אוהב אותי.

אבל לא בכיתי. הייתי קשוח, כמו אבא שלי, וסירבתי לבכות. אימא הסתכלה על הטלפון הנייד שלה על השולחן לידה, ואצבעותיה נקשו, נקשו, נקשו חזק יותר ומהר יותר. "אבל אולי יש משהו שאני יכולה לעשות," היא מלמלה, שפתיה התעקלו כלפי מעלה אך היא עדיין צמצמה את עיניה.

היא הרימה את הנייד והחלה להקיש על הכפתורים, מתקשרת למישהו.

"למה, אימא?" לחשתי, וקולי נשבר, מתחנן לתשובה שונה מזו

שהיא נתנה. זקוק נואשות למשהו שנשמע הגיוני. "למה הוא עזב?"

אימא הפסיקה להתקשר, מרימה את ראשה כדי לנעוץ בי מבט. היא הסתכלה עליי כמה רגעים לפני שאמרה, "כי אני בעדיפות שנייה, טראויס. שנינו בעדיפות שנייה. תמיד היינו."

הרגשתי כאילו משהו נבל והתפורר בתוכי, כמו התפוחים

המצומקים שנפלו לאדמה בחצר האחורית שלנו. בום. אלו היו
התפוחים שאף אחד לא רצה.

עדיפות שנייה. עדיפות שנייה. אתה לא יותר מעדיפות שנייה.
ולמי שנמצא בעדיפות שנייה אפילו לא הגיעו מילות פרידה.

פרק 1

טראוויס

האגם נצץ מעבר לעצים כשפתחתי את השער לביתו של אחי, חריקת הצירים החלודים הפרה את השקט של ערב הקיץ השלו. לרעש זה התווספה במהרה הדלת הקדמית שנפתחה בסערה והאחיינים שלי – וכמה כלבים – יצאו ורצו במעלה החצר המשופעת כדי לקבל את פניי.

"דוד טראוויס! דוד טראוויס!" הבנים צעקו יחדיו, רגליהם הקצרות נושאות אותם במהירות במעלה הגבעה, הכלבים נובחים ומקפצים סביב, זנבות מכשכשים בצורה שתאפשר לכל שודד חמוש בסכין או רוצח סדרתי שנכנס לבית לדעת שהם יותר ממוזמנים להצטרף למשפחה.

צחקתי כשקונור וצ'רלי הגיעו אליי, והתכופתי להרים אותם, אחד בכל יד. "יש לי שתי קיבות!" קונור הכריז. "אבא שלי אמר. "זו תכונה של הייל", הסברתי. "ככה אנחנו גדלים ו – "לי בטח יש שלוש קיבות!" צ'רלי העיר, כדי לא לתת לתאום שלו להתעלות עליו.

הבטתי מטה בסקרנות על בטנו, ודגדגתי אותו עם אצבעותיי בצד גופו. צ'רלי צווח מצחוק. הכלבים הסתובבו לי בין הרגליים, והתחמקתי מהכלב החום שתמיד נראה מחייך. לא סמכתי עליו. כל מה שחייך ככה כל הזמן היה ללא ספק מטורף.

"ראית פעם פיל, דוד טרב?" צ'רלי שאל.

"לא פנים מול פנים –"

"מה עם דוב?" קונור שאל.

"יותר מדי ל –"

"פילים שוקלים יותר ממכוניות!"

"דובים ישנים כל החורף! זה נקרא תרדמת חוטף."

"תרדמת חוטף? מה זה חוטף?" שאלתי.

קונור רכן לעברי, חופן את ידו על פיו כשלחש בקול, "זה בטח

התחת השעיר שלו!"

ואז שני הבנים התפקעו מצחוק, והגופים הקטנים שלהם רעדו מהצחוק. גם אני צחקתי, כי אם אתה בחור, המונח תחת שעיר מצחיק אותך, בין אם היית בן חמש או מעל שלושים. או מאה חמישים, נראה לי.

"בנים," ברי קראה ויצאה החוצה, אייברי בת החצי שנה בזרועותיה.

"תנו לדוד שלכם לנשום רגע." היא חייכה. "היי טראוויס."

"ברי." הורדתי את הבנים, והצלחתי לקלוט את ההנהון הקליל של

צ'רלי לעבר קונור לפני שצ'רלי מעד. הושטתי ידיים ותפסתי אותו לפני שהוא פגע ברצפת העץ של המרפסת.

"אהה!" קונור צעק בניצחון לידי, והרים לאוויר את חבילת המסטיק

שפילח מהכיס שלי בזמן שהצלתי את אחיו מהנפילה המדומה שלו.

"אלוהים, אתם ממש נינג'ות," אמרתי, גאה בהתגנבות שלהם,

כשנתתי לשניהם כיף.

הם צחקו וברי הסתכלה עליהם במבט מסויג, מניחה את ידה

הפנויה על מותנה. "תפסיקו לכייס, שניכם." היא הביטה אליי.

"חשבתי שאתה אמור להיות נציג החוק."

"מי אמר?"

"התושבים של פליון, מתברר."

"אה, נכון. עכשיו אני נזכר. אימא שלכם צודקת. כייסות טוביל

אתכם לכלא."

קונור נראה מסוקרן קלות, הבעה שהפכה לתמימות כשהסתובב לעבר אימו. "אנחנו יכולים מסטיק?" הוא שאל ברצינות גמורה, והרים את הראיות לפשיעתו.

עווית חלפה בשפתה של ברי. "אפשר," היא תיקנה. "אחד לכל אחד," היא אמרה ופניהם של הבנים נדלקו בחיוכים תואמים. קונור חילק במהירות את המסטיקים ואז כשאימם נדה בראשה, שניהם נכנסו פנימה, וצעקו לאחור, "תודה, דוד טראוויס." הם פטפטו בהתלהבות על מה שנשמע כמו ארמון לגו. שני אלה פיצו בגדול על השתיקה של אחי למחצה.

התינוקות הסתכלה עליי בחשש, מניחה את ראשה על כתפה של ברי, ידה השמנמנה אחזה בחולצה של אימה כאילו ראתה בעיניי שהתכוונתי לחטוף אותה בכל רגע. נעלבתי קלות. אני הייתי זה שהוביל את פעולת החילוץ כשהילדה החליטה להיוולד באחת מסופות השלג הגרועות ביותר מזה שנים, ואילצה את הוריה ליילד אותה בעצמם. נדמה היה שהיא כבר שכחה מזה.

"אתה מחפש את ארצ'ר?" ברי שאלה.

"כן. הבאתי את המידע שהוא ביקש מתחנת המשטרה," אמרתי, והוצאתי מהכיס האחורי במכנסיי את התרפיסים המקופלים. ארצ'ר ביקש שאעביר לו נתוני פשיעה לפגישה השנתית של העיירה ביולי הקרוב.

ברי הנהנה. "שכב." היא אמרה לכלבים שהמשיכו להסתובב בין רגליי.

"זה לא רעיון טוב, ברי. את נשואה לאחי ואני בקשר עם מישהי. את באמת צריכה להתגבר עליי אחת ולתמיד."

היא גלגלה עיניים. "מצחיק."

היא התמקדה בכלבים – עם מבט האימא הרציני שלה – וחיכתי כשהם נשכבו על המרפסת, הכלב השחור הגדול יותר והלבן הקטן עם הפרווה המסולסלת נשכבו על הצד, והכלב החום המשיך לחייך מעלה אליי כמו איזה ליצן פרוותי מופרע. נעצתי בו מבט, כדי שידע שעדיף

לו לשמור את ענייני הליצן הפרוותי המופרע שלו למישהו שלא ידע להתמודד עם זה. החיוך שלו נמתח, התרחב. אלוהים. עקפתי אותו משאיר בינינו מרחב בטוח כשברי נכנסה לתוך הבית וסימנה לי לבוא אחריה. "ארצ'ר שלח הודעה לפני כמה דקות. הוא מאחר אבל אמור להגיע הביתה בקרוב."

הבית היה קטן אבל ביתי וחמים. עם ריח של וניל ומשהו טעים שהתבשל במטבח. הבנים התווכחו תוך כדי משחק, והקולות הנלהבים שלהם עלו וירדו כששיחקו בחדרם בקצה הבית. החלונות היו פתוחים לרווחה והווילונות התנופפו ברוח שנשבה מהאגם. רצפת העץ חרקה תחת רגליה היחפות של ברי כשהלכה למטבח, עם התינוקת השמנמנה על מותנה. זה יהיה כל כך גרוע? בית כזה? חיים כאלה?

"אתה מוזמן להישאר לארוחת ערב," ברי אמרה. בקולה היה רמז קטנטן של היסוס, כאילו היא לא בטוחה במאה אחוז שהתכוונה למה שאמרה. נראה שזה ייקח זמן – אולי לנצח.

הנחתי את המסמכים ונשענתי על הדלפק כשצפיתי בה מתמרנת עם איברי בזמן שבדקה משהו בתנור ואז ערבבה את מה שנראה כמו פסטה על הגז. "אני לא יכול. לקחתי חופש הערב כדי שאוכל להפתיע את פיבי ולקחת אותה לארוחת ערב."

ברי פלטה צחוק קטן, שדעך במהירות. "מצטערת. הלוואי שלחברה שלך לא היה אותו שם כמו לכלבה שלי. זה... מטריד."

"אז תשני את השם שלה."

היא הסתובבה אליי במהירות, ונראתה מתקוממת. "אי אפשר פשוט – היא נדה בראשה כאילו מה שעמדה להגיד לא היה שווה את הזמן שלה. "בכל אופן, אני בטוחה שהיא תשמח שלקחת חופש." היא הסתכלה עליי מהצר. "איך הולך איתה? אתה איתה כבר כמה? שנה בערך?"

הנהנתי, וחום התפשט בחזי כשחיוכה של פיבי עלה בראשי, נזכר איך היא עדיין נאנחה ונראתה מוקסמת כשקרצתי אליה. "עשרה חודשים. היא בסדר. היא מעולה." היא סוגדת לי.

ברי חזרה לערכב אבל עצרה והניחה את הכף על הדלפק. היא הזיזה את אייברי כך שהחזיקה אותה בשתי ידיים ונשענה על הדלפק, עם סנטרה מונח על ראשה של התינוקת היא הסתכלה עליי במבט מהורהר. "טראוויס הייל. מי היה מאמין שהיום הזה יגיע. אתה באמת רציני לגבי מישיה, נכון?"

"מקנאה?" חייכתי אבל היא נשארה רצינית. החיוך שלי דעך.

"לא. שמחה. טוב לראות שאתה מוצא אושר."

שתיקה ארוכה ומכבידה השתררה בינינו, הרגשתי לחוץ. לא ידעתי מה לומר. בכל הכנות, לברי הייתה זכות מלאה לאחל לי אומללות לשארית ימי חיי אף שארצ'ר ואני יישרנו את ההדורים, ועשיתי מאמצים עילאיים להיות דוד טוב לאחיינים שלי – מה שלא היה קשה, כי האמת היא, שנהניתי מהם מאוד – ויום אחד, אם אצליח לכבוש את ליבה, האחיינית שלי עדיין הסתכלה עליי בחשדנות. התנהגותי אל ברי כשהגיעה לראשונה לפליון... הדברים שעשיתי לאחי כל חיינו, כל אלו יעמדו בינינו לנצח. שנים חלפו, חגים עברו, ואהבתי לחשוב שהתבגרתי, ולמרות זאת, לא היה שום דבר שיכולתי לעשות כדי לשנות את האופן שבו פגעת בהם בעבר. הדברים שעלולים היו מעשי להוביל.

"היא האחת, הא?" ברי שאלה, והבחנתי ברמז קל ביותר של ... אי-נוחות? דאגה? לא הייתי בטוח, ומה שחלף על פניה היה שם ונעלם כהרף עין. היא הרכינה את ראשה ונשמה את שערה החום והרך של אייברי, נאנחת בעדינות.

ברי פגשה את פיבי פעמים רבות. היא מעולם לא אמרה עליה משהו לא נחמד, אבל הייתה לי תחושה שהן אולי לעולם לא יהיו החברות הכי טובות. וזה היה בסדר גמור מצידוי. ברי הייתה בקטע של אפייה וקריאה וטיולים בין הסלעים עם הילדים והכלבים שלה. בילויים שווים ביותר כשאת אימא. אבל פיבי לא הייתה אימא. עדיין. היא הייתה בקטע של ... טוב, חוץ ממני, היא הייתה בקטע של ... מה פיבי אהבה לעשות?

היא אהבה לעשות קניות, את זה ידעתי. ולהשתזף. היא הייתה טובה מאוד בשניהם.

"טוב, כשאתה יודע, אתה יודע," ברי אמרה, וחייכה בעדינות כשפגשה את מבטי וננעלה עליו במשך כמה שניות. כשאתה יודע, אתה יודע.

התרחקתי מהדלפק בדיוק כשרעש דלת הכניסה הנפתחת הגיע לאוזניי. הדלת נסגרה בשקט וארצ'ר נכנס למטבח, לא נראה מופתע לראות אותי. הוא כנראה הבחין בטנדר שלי חונה מקדימה. היי, הוא סימן.

היי, סימנתי חזרה כשארצ'ר צעד ישירות לכרי ולכתו, ופניו אורו באושר גלוי כל כך שכמעט הסטתי את עיניי, כאילו התפרצתי לרגע אינטימי ולא הייתי אמור להיות שם בכלל.

התינוקות בעטה ברגליה השמנמנות וחייכה, ושתי שיניים לבנות מבריקות הופיעו על החניכיים התחתונות שלה. אייברי הושיטה ידיים לאביה, וארצ'ר לקח אותה מברי, מנשק את אשתו על השפתיים, נשיקה ארוכה.

"טוב," אמרתי בקול וטפחתי על הניירות שעל הדלפק. "הנה המידע שרצית. שלחתי לך את זה גם במייל, אבל הייתי בסביבה, אז חשבתי להביא לך את התדפיסים. תגיד לבנים שאמרתי שלום. אאסוף אותם ביום ראשון." היה לנו דייט גלידה קבוע אחרי ארוחת הערב שבו האכלתי אותם ביותר מדי סוכר, ואז שלחתי אותם הביתה כדי שההורים שלהם יתמודדו עם ההשלכות.

ארצ'ר הסתכל על ברי, ידיו מלאות מכדי לדבר, וכאילו קראה את המחשבות שלו, היא אמרה, "טראוויס לא יכול להצטרף אלינו לארוחת ערב. יש לו תוכניות עם פיבי."

אה, ארצ'ר אמר ללא קול, חייך והנהן אליי.

"טוב לראות אותך," אמרתי. "ברי." חייכתי לאייברי שעיניה הצטמצמו קלות. היא נצמדה לארצ'ר, והאגרוף הקטנטן שלה נאחז בחולצתו כמו שנאחזה באימה. "טוב. נתראה אחר כך." ובכך,

הסתובבתי ויצאתי מהבית הקטן על האגם שהריח מבית ואהבה ומשפחה.

לבריזה היה ריח של אפרסקים. נשמתי עמוק את האוויר שנכנס דרך החלון הפתוח כשעצרתי את הטנדר שלי על דרך העפר שהסתיימה בקצה השטח שלי. שלווה שטפה אותי. תקווה לעתיד. השמש בדיוק החלה לשקוע מאחורי אסם ישן, והאור היה מעורפל וזהוב. לצערי, אצטרך להרוס את המבנה. הוא עמד בדיוק בנקודה שבה תכננתי לבנות את הבית שלי. אבל אולי אוכל איכשהו להשתמש בעצים. קורות... או רצפה, משהו כדי לחלוק כבוד למה שפעם היה אך איננו עוד.

אבי קנה את חלקת האדמה הזו בקצה של פליון, אף שמבחינה טכנית היא הייתה בעיירה קליופה, האזור המתויר יותר בעברו השני של האגם. האדמה לא הייתה ענקית, אך זה היה שטח משוכח עם נוף לאגם. פעם זה היה מטע, וחלק מעצי הפרי נותרו: תפוחים, דוברבנים, אפרסקים ושזיפים.

האגם היה שלו ורגוע כשהבטתי לעבר המקום שבו הייתי לפני רגע – הבית של אחי, שהיה רחוק מכדי לראותו מהמרחק הזה. העיירה פליון הייתה שייכת לארצ'ר ונוהלה על ידו, אבל לי היה את זה. בנוסף לעיירה, שבסופו של דבר – ובצדק – עברה לארצ'ר לפני שנים, אימא שלי ירשה את חלקת האדמה הזו מאבי. זה לא היה חלק מפליון, ולכן יכלה להחזיק בה. רכשתי אותה מאימי בעזרת כל חסכוניותי. קיבלתי משהו שהיה חשוב לי – משהו שהיה אך ורק שלי – ונתתי לה כמות יפה של מזומנים שהיא הייתה זקוקה לה נואשות מכיוון שכל דבר אחר – שוב, בצדק – נלקח ממנה. ארצ'ר אולי קיבל את החלק הארי הארי מירושת הייל, ותמיד היה ברור שהוא קיבל גם את החלק הארי מליבו של אבינו כי אימו הייתה אהבת חייו, בזמן שאימא שלי הייתה אישה תכנית וערמומית שעבדה עליו כדי להיכנס להיריון ממנו,

אבל חלקת האדמה הזו הייתה שייכת לי ולא לאף אחד אחר. פה, לא הייתי עדיפות שנייה של אף אחד.

עדיין לא יכולתי להרשות לעצמי לבנות עליה, אבל כמעט הגעתי לשם. יום אחד... יום אחד אקים משפחה על האדמה הזו. יום אחד אחיה את החיים שאבא שלנו רצה לעצמו. הוא אהב את פליון, והוא היה מפקד המשטרה כמוני, אבל הוא רצה את המרחק מהאחים שלו, ולמען האמת, על אף שלי היה רק אח אחד, גם אני רציתי. היה גבול לכמה קדושה, וכמה רגעים של תראו-איוז-משפחה-מושלמת-אנחנו יכולתי לסבול.

ישבתי שם לרגע בשלווה השקטה של הערב, הקשבתי למים מלחכים את החוף ונשמתי את הניחוח המתוק של הפירות הקיציים. יכולתי לראות את פיבי על האדמה הזו? בהיריון? יוצאת אל הדק המשקיף אל המים? בית עם מרפסת הזורחת באור השמש העולה מעל העצים מאחוריה?

מצמצתי, התרכזתי חזק כל כך שנרתעתי, כשניסיתי לדמיין את זה ולא הצלחתי. דמותה המטושטשת של אישה התערערה, התפוגגה ונעלמה. שפשפתי את הרקה. פיבי בכלל רוצה ילדים? לא דיברנו על כך. אולי הייתי צריך לשאול. ברור שאם אתחיל לדבר על הנושא, זה יהיה צעד קדימה בפני עצמו. לפתע הרגשתי שאני נחנק ומשכתי את חגורת הבטיחות שהייתה עדיין צמודה לגופי כאילו שאיכשהו, באופן בלתי מוסבר, היא התהדקה סביבי.

נשאתה יודע, אתה יודע.

מילותיה של ברי עלו בראשי. אבל מה כבר ידעתי אי פעם? האמת היא, שעדיין לא הייתי בטוח שאוכל לסמוך על מה שידעתי. הדברים שחשבתי שאני בטוח לגביהם היו שקרים, שאת רובם סיפרתי לעצמי. בסופו של דבר, לא באמת ידעתי כלום. אז אולי אנשים אחרים ידעו, אבל אני? במובנים מסוימים עדיין פעלתי על פי האינסטינקטים שלי כשהיה מדובר בלהיות האדם שאחרים אולי יתגאו להכיר.

השמש שקעה במרחק, צבעה את השמיים בכתום, והדשא הגבוה

התנופף בעצלתיים ברוח. חייכתי, השלווה במקום הזה, הגאווה שהוא שלי, שקעו בתוכי ועזרו להפיג את הכיוון השלילי של מחשבותיי. סגרתי את החלון והגברתי את המזגן כשסובבתי את הטנדר ונסעתי לעבר ביתה של פיבי.

פרק 2

טראוויס

פיבי גרה בשכונה יוקרתית בצד השני של קליופה, שכללה בעיקר בתים משותפים מודרנים. תושבי פליון התנגדו כמעט פה אחד לבנייה חדשה מהסוג הזה, והעדיפו צימרים מקסימים ובקתות נופש מיושנות לאורך החוף. הם איבדו תיירות צעירה יותר וקהילות עשירות, אבל פיצו על האובדן במשפחות הרבות והאנשים המבוגרים יותר שחזרו שנה אחר שנה, עד שחלקם הפכו כמעט לחלק מהקהילה באותה מידה כמו אלו שחיו בפליון כל השנה.

עצרתי במכולת קטנה ורצתי פנימה כדי לקנות זר פרחים, שורק בדרכי חזרה לטנדר.

הערב החל לרדת כשהתקרבותי לדירה של פיבי, עם הפרחים בדי. זותי מעט לאחור כשהבחנתי שהדלת שלה לא הייתה סגורה לגמרי, שערות עורפי סמרו באינסטינקט השוטר שלי. היא תכננה ללכת לטורניר גולף לא רחוק מכאן עם החברים שלה, אבל הייתה אמורה לחזור הביתה לפני שעות. פתחתי מעט את הדלת באצבעי, נשענתי הצידה והצצתי פנימה. התיק של פיבי היה על רצפת המבואה, עם התכולה מפוזרת על הרצפה. שיט.

מה לעזאזל? בשקט מוחלט, הנחתי את הפרחים על הרצפה והלכתי לטנדר שלי מהר ככל האפשר, בלי להרעיש כמעט, כדי לקחת את הנשק מהתא האמצעי. חזרתי לדלת הפתוחה של פיבי ונכנסתי פנימה.

יכבה חרישית נשמעה מלמעלה והלב שלי החל לדפוק כשזזתי במהירות לכסיס המדרגות, בגבי לקיר עלייתי לקומה השנייה. מזווית העין ראיתי את עצמי במראה על המישורת שבין שתי הקומות, לסת מתוחה, כתפיים מכווצות. עוד זעקה מתייסרת ואז חבטה של משהו פוגע ברצפה.

פאק, פאק, פאק.

אני בא, פיבי.

הרגתי למען מישהו שאהבתי בעבר. אעשה זאת שוב אם אצטרך. גם דלת חדר השינה הייתה פתוחה קלות ונעמדתי לידה, מנסה להציץ פנימה, החזה שלי עולה ויורד. מנורה דלקה ובצללים שעל הקיר יכולתי לראות מה שנראה כמו גבר מרתק את פיבי. מתעלל בה מינית כשהיא נאבקת. אדרנלין זרם בוורידים שלי ובתנועה אחת מהירה, פתחתי את הדלת, הרמתי את הנשק, וצעדתי ישירות לעבר התוקף.

"פאק! פאק! פאק! אני גומר, פיבי!" קול גברי. לא שלי, אף שהמילים היו מוכרות.

"אוי אלוהים! אתה הכי טוב! הכי טוב!" פיבי צרחה חזרה.

באותו שבריר שנייה, הפחד והמציאות שלי התנגשו, בסטירה פנימית מצלצלת. זזתי לאחור בדיוק בזמן כדי שלא אדפוק כדור בראשו של הבחור – מצמצתי, בלעתי – שזיין את החברה שלי במיטה שלה. החדר רעד. האקדח לא.

עינינה של פיבי נפקחו לרווחה ומבטי ננעל על שלה. ההבעה שלה השתנתה מאושר עילאי לבעתה והיא צרחה, הבחור שמעליה נבהל וניסה להשתחרר, הסתבך בסדינים ונפל מהמיטה, השתלשל על הצד עירום. כשניסה נואשות לשחרר את עצמו מהסדינים, הבעתו התמלאה חרדה, והזין הרופס שלו נפל מירך אחת לשנייה. לזכותו ייאמר שהוא עטה קונדום.

זה היה מצחיק אם הייתי מישהו אחר, הצופה בכל הסצנה הזו מתחוללת על מסך קולנוע.

הורדתי את האקדח באיטיות כשהוא הצליח לשחרר את עצמו, זינק על רגליו, ומער על התכולה של השידה שהם כנראה הפילו במהלך הזיון הפרוע שלהם, אבל תפס את עצמו לפני שנפל שוב. מי קרח החלו למלא אט-אט את ורידיי, הקהו כל רגש. הבחור, שנראה בקושי בגיל החוקי, קפא, מניח במהירות ידיים על מפשעתו. "למה לטרוח?" שאלתי. שנינו כבר ראינו יותר מדי.

הבחור הפנה במהירות את מבטו אל פיבי שהתיישבה כעת על המיטה, עם הסדין משוך מעלה עד צווארה בצניעות, עיניים פקוחות בהלם, ופה רפה, ואז לשידה השנייה לעבר איך-ספור התמונות של פיבי ושלי, חזרה אל פניי, ואז נחת לבסוף על האקדח. "אההה..." הוא גרגר.

"נראה לי שכדאי שתלך, איסטון," פיבי אמרה בשקט, עיניה מופנות למטה, עורה חלק ושזוף על רקע הסדינים הוורודים. איסטון. להשפלה שלי היה שם.

איסטון לא היסס. הוא הסתער על בגדיו, לבש את המכנסיים, הכניס רגל לנעל אחת, לפני שהסתכל עליי שוב, על האקדח, ואז חצירך-חצי-צלע לעבר הדלת, הפיל את החולצה שלו, הרים אותה, ואז כמעט השליך את עצמו מחוץ לחדר כאילו ציפה לחטוף כדור בראש בכל רגע.

הוא רץ במורד המדרגות ותוך שניות דלת הכניסה נטרקה. הייתי במצבים שקטים בעבר. לכל הרוחות, ביליתי כמה שעות בחברתו של אחי, עזרתי לו עם איזה פרויקט כזה או אחר, האח שלא הצליח לדבר מילה. אך מעולם, בכל ימי חיי, לא חוויתי שקט כמו זה.

"תגיד משהו," היא צייצה לבסוף.

"אני לא חושב שאני זה שצריך לצפות ממנו לדבר ברגע זה."

כתפיה השתופפו. "אני כל כך מצטערת, טרב."

"למה?" שאלתי בקהות חושים, והאקדח שכמעט השתמשתי בו

כדי להרוג את המאהב של החברה שלי תלוי רפה לצדי.

פיבי ירדה על ברכיה, והסדין נפל כשהיא זוה לעברי. "בבקשה תסלח לי," היא הפצירה.

הסטני את מבטי. לא רציתי לראות את העירום שלה. זה הרגיש מגונה אחרי מה שהייתי עד לו כרגע.

היא התכווצה, משכה שוב את הסדין מעל שדיה כאילו קראה את מחשבותיי. "זה פשוט... אני אוהבת אותך. אני באמת אוהבת אותך." כתפיה ירדו. "אני רק... הלכנו לבר כדי לשתות משהו אחרי הטורניר, ופגשתי אותו שם והוא ממש נדלק עליי. איך שהוא בהה בי... זה גרם לי לתהות אם אתה באמת אוהב אותי בכלל." היא נראתה אומללה, ועל אף המצב, דקירה של רחמים פילחה לי את הבטן. הדחקתי אותה באלימות.

מבטי עצר על עלון שהיה זרוק על הרצפה מהבר שבו הם כנראה היו. זו הייתה פרסומת למשקאות בדולר.

"פגשת אותו כבר לפני כמה שעות?" איכשהו זה הפך את זה לגרוע יותר. למה זה הפך את זה לגרוע יותר? זה יכול להיות גרוע יותר? החברה שלי הלכה הביתה עם גבר זר אחרי כמה שעות של שתיית משקאות בהנחה.

נזכרתי במה ששמעתי אותה צורחת כשהבחור זיין אותה – האישה ששקלתי להביא איתה ילדים לפני פחות משלושים דקות למען השם: אתה הכי טוב! הכי טוב! וארור אהיה אם אסכים מרצוני להיות בעדיפות שנייה של מישהו שוב, במיוחד אחרי איזה רומיאו צעיר שכנראה חלף בעיירה, ובזבז כמה דולרים – פשוטו כמשמעו – וזרק כמה מילים מתוקות ושיכורות לבחורה שפגש כבר.

"לא חשבתי שאת כזאת זולה," אמרתי.

ההבעה שלה נסדקה והיא כיסתה את פניה עם ידיה. הסתובבתי, יצאתי מהחדר עם ריח הסקס, ירדתי בקהות חושים במדרגות ויצאתי דרך דלת הכניסה. זר הפרחים היה עדיין על הרצפה, הרמתי את רגלי ודרכתי עליו בחוזקה, כותש את הפרחים לאבק.

נראה שברי לא תצטרך לשנות את השם של הכלבה שלה אחרי הכול.

פרק 3

טראוויס

הלסת שלי כאבה מכך שכיווצתי אותה בשלושת הימים האחרונים. בכל פעם שהרפיתי, עלה בראשי שוב מראה הבחור הצעיר והעירום מזיין את החברה שלי עד שממש נשכתי לעצמי את הלשון. מכונית נסעה בכיוון הנגדי, וכמעט פגעה בי מהצד כשססתה לתוך הנתיב שלי. "לעזאזל!" צעקתי, כשהצלחתי איכשהו להתחמק, והצמיגים שלי החליקו על החצץ בשולי הכביש. פניתי פניית פרסה מהירה, הפעלתי את האורות והסירנה, והאצתי כדי לתפוס את התייר השיכור שנסע בהונדה אקורד חבוטה למראה עם לוחיות רישוי של מדינה אחרת.

הרכב החום אדמדם עצר לאיטו בשולי הכביש המוביל ממרכז פליון אל הפנייה לקליופה. חום היום התפוגג, וכשניגשתי לרכב, ברזזה עדינה הניפה בעדינות את שערי מעלה ומטה. זו הייתה תחושה מוזרה... כמעט... מנחמת. הרפיתי את הלסת, הנמכתי את עיניי משמשת הרכב המסנוורת אל מדבקות הפגוש. על אחד מהם צוירו חיות משק עם הכיתוב המגוחך **חברים הם אינם אוכל**, ועל אחר היה כתוב **אתה אף פעם לא מבוגר מדי לשחק בבוץ**, מה שזה לא אומר. החלונות האחוריים היו מכוסים באדים וחלון הנהג היה כבר פתוח. או שלנהג לא היה מזגן או שהוא קיווה שהבריזה על פניו תעזור לו להתפכח. זה נראה כעוד עצירת שיכורים

שביצתי כבר פעמים רבות מכדי לספור, אבל שמרתי תמיד על ראש פתוח.

ראש הציץ מהחלון, ידיים שלובות על המסגרת כשהיא צפתה בי מתקרב, חיוך מהוסס על פניה, עין אחת ממצמצת מהשמש. "כמעט הורדת אותי מהכביש שם," אמרתי, נשענתי לאחור והפניתי את ראשי לכיוון החלק האחורי של הרכב שלה כשצינור הפליטה שקשקש בקול. הרכב נראה כאילו עמד לשבוק חיים. "אני ממש מצטערת, אדוני השוטר. הזזתי את העיניים מהכביש רק לרגע אחד. אני מרגישה נורא." "רישיונות וביטוח, בבקשה."

הבזק של כעס האיר את עיניה החומות, אך שפתיה נטו במתיקות והיא פתחה את זרועותיה, הסתובבה וחיטטה בתא הכפפות שלה, ואז הכניסה יד לתוך התיק שלה על מושב הנוסע ליד עציץ שנשפך. חול היה מפוזר על הבד הדהוי. עוד שני עציצים היו על הרצפה, גם הם נפלו כנראה ממושבם, ועוד שלושה הונחו בצורה מסוכנת על קצה לוח המחווניים.

לקחתי את הרישיונות שהיא הושיטה לעברי. קליפורניה. ברור. כל המשוגעים הגיעו משם. "הייבן טורס מלוס אנג'לס," קראתי. "זאת אני." היא חייכה חיוך עליז ואז הושיטה את ידה, מיישרת את העציץ הנוטה לידה. הבחנתי בקקטוס שמוט תקוע בין ירכיה השזופות.

עיניי ננעלו על הקקטוס. לא ידעתי שקקטוס יכול לצנוח. "מה קרה ל... קקטוס שלך?"

היא זעפה. "אה. הוא פשוט צמא. מאוד צמא." היו כמה רמיזות בלתי הולמות שיכולתי לחשוב עליהן בתגובה, וכאב לי לא לנצל את ההזדמנות, אבל זה היה עניין רשמי של המשטרה. התכופפתי, הנמכתי מעט את משקפי השמש והצצתי לתוך המושב האחורי ברכבה. זעפתי, כשהמבט שלי עבר על הג'ונגל מאחורה. "מה זה?"

"צמחים, היא אמרה.

"כן, אני יכול לראות שאלו צמחים."

"ליתר דיוק, שני עצי דקל קריוטה, שתי דרקונית קנרית, פילודנדרון שחרחר אחד, קרוטון אחד, וזה עץ מהגוני." היא סיימה, הורידה את האצבע שאיתה הצביעה אל המושב האחורי וחיכה אליי בגאווה.

צמצמתי את עיניי. לא היה לי מושג מה היא אמרה כרגע, אבל זה לא נראה חשוב. אלוהים, היו צמחים בכל מקום. "בכל אופן, הם מסתירים את שדה הראייה שלך. אין פלא שכמעט התנגשת בי." "אה..." היא הפנתה את מבטה הצידה לרגע. תלתל ערמוני השתחרר מהפקעת שהיא אספה על ראשה, והתחכך בלחייה. "טוב. הייתי מעבירה את הצמחים עם הרכב בשני סיבובים, אבל... העובדים בחממה התכוונו לזרוק אותם הלילה אלא אם כן אוכל לקחת את כולם." הבחנתי בנימה קלה של תרעומת בקולה כאילו לזרוק צמחים היה משול לרצח גורים.

חטמה. הייתה רק חממה אחת בפליון אז זו הייתה כנראה פרן אלי בוטניקלז, היא הייתה כשמונה קילומטרים מהמקום שהיינו בו כרגע בשולי הכביש. מי יודע כמה הולכי רגל היא כמעט דרסה בדרך לפה? היא הסתכלה עליי במבט מלא ציפייה, עם ניצוץ מסוים בעיניה שיכול היה להעיד על לחץ, אבל הייתה לי הרגשה שזה היה זעם.

התמהמהתי עוד דקה, בחנתי אותה כשהצלפתי עם הרישיונות שלה על מפרק כף ידי בהיסח הדעת. "אני יכול לשחרר אותך עם אזהרה ולהסתכן בכך שתנהגי שוב כמו משוגעת. או שאני יכול לתת לך קנס ולהגן על תושבי פליון שסומכים עליי לשמור על הכבישים שלהם בטוחים. באיזה מהם את חושבת שאבחר, הייבן מקליפורניה?" הניצוץ ההוא התחזק, ועיניה הצטמצמו מעט בצורה שהזכירה לי את האופן שבו האחיניית שלי הסתכלה עליי. "אוו, משחק הניחוחים!" היא טפחה באצבעה על שפתיה הקפוצות כאילו היא שוקלת את זה. "לא תמיד אני טובה תחת לחץ, זה קשה. המממ. באיזה מהם תבחר?"

באיזה מהם תבחרו? " היא מלמלה, לפתע הרימה את אצבעה כשמבטה ננעל במהירות על שלי. "אלך על האפשרות שתחזק את הצמא שלך לכוח?"

כמעט צחקתי אבל החזקתי את עצמי, מסווה את הצליל העולה מגרוני עם שיעול, כשההומור נלחם בכעס וטיפה של תדהמה. הורדתי את משקפי השמש לאט ותליתי אותם על כיס החולצה כדי שאוכל לקחת את הזמן ולבחון אותה. "היו לך היתקלויות עם המשטרה בעבר, הייבן מקליפורניה? חוויות שהפכו אותך עוינת כלפי המשטרה?"

"לא. תבדוק את התיעוד שלי. לא קיבלתי אפילו דוח תנועה. אם, לדעתך החכמה והמקצועית, אתה חושב שמגיע לי קנס על הפשע שלי, זאת תהיה הפעם הראשונה. אין לי שום התרשמות אישית שלילית מהמשטרה, חוץ מזה שאני חושבת שבטח קשה לעבוד בעבודה שבה אתה כל הזמן חושב דברים גרועים על אנשים. אתה בעצמך כנראה מושלם, השוטר –" היא מצמצה לעבר תג השם שלי – "הייל."

"מפקד המשטרה."

"מפקד המשטרה," היא חזרה אחריי. עוד כמה תלתלים פרועים נפלו סביב פניה כמו במחאה על חילופי הדברים בינינו. לא הצלחתי להחליט אם היא יפה או לא. ממש לא סוג הנשים שנמשכתי אליהן בדרך כלל. לא שזה היה משנה בכלל. נשבעתי שלא אתקרב לנשים בעתיד הנראה לעין. מה שכן ידעתי היה שהיא נראתה פרועה כסבך העלים והגפנים שנלחמו על מקום ברכב שלה. במשך כמה שניות רק הסתכלנו זה על זה ועלה בי דחף מוזר לחייך אל האישה החצופה הזאת. זיהיתי את ההערות הציניות והעוקצניות שלה. כתבתי את הספר על חילופי דברים כאלה. ידעתי בדיוק איך לעשות מניפולציות עם מילים. אבל הבחורה הזאת עשתה את זה בצורה שלא פצעה אלא... אתגרה.

והייתה מעניינת.

אני הצלחתי רק לפצוע תמיד.

מצד שני, למדתי מהטובה ביותר.

בכל מקרה, הזדקפתי. למה סבלתי את זה? "תצטרכי לפרוק חלק מהצמחים האלה," הוריתי.

עיניה נפקחו בתדהמה, במבט אומלל. "אני לא יכולה להשאיר אותם סתם ככה בצידי הכביש! אני צריכה ללכת לעבודה. אוכל לחזור לכאן ולקחת אותם רק מאוחר יותר הלילה."

"הם צמחים. את בהחלט יכולה להשאיר אותם בצידי הכביש אם זה אומר שתהיי מסוגלת לראות מחוץ לחלונות הצדדיים והאחורי שלך. בהתאם לחוק."

היא הסבה את ראשה קלות, ולחשה משהו לעבר המושב האחורי.

עצרתי, מסתובב חזרה. "אמרת משהו כרגע? לצמחים?"

היא נאנחה. "דברים חיים ניזונים מאנרגיה. אני בטוחה שהם מרגישים את המצוקה שלי. אני רוצה שהם יפרחו ויחיו, לא ישאפו את החרדה שלי. במיוחד כי הם צריכים לחכות פה בצידי הכביש, לבר, עד שאחזור."

"לשאוף – נשענתי לעברה. שאפת משהו? לעשות לך מבחן

פיכחון?"

"אני לא עושה סמים." היא הביטה לעבר המושב האחורי שוב ואז כתפיה שחו. לרגע אחד, נראה היה שהיא עומדת להתווכח איתי על הורדת הצמחים, אבל אז היא יצאה מהרכב שלה באיטיות, במבט מדוכא. הרגשתי אליה חמלה לא ברורה, עד שנזכרתי שהם היו צמחים חופשיים שלמען האמת, נראו כאילו היו על ערש דווי. "אמור לרדת גשם הלילה," אמרתי בחוסר היגיון.

היא הסתכלה עליי כשהוציאה את אחד העציצים מהמושב האחורי. "אני מתכוונת לנסוע לפה ולקחת אותם מאוחר יותר," היא אמרה, הושיטה לי את העציץ והסתובבה לקחת אחד אחר. לקח כמה דקות להעביר מספיק מהם – חמישה – בשביל שהחלונות הצדדיים והאחורי יהיו חשופים.

הושטתי לה את הרישיונות שלה. "קיבלת אזהרה. סעי בבטחה, הייבן מקליפורניה."
"אסע בבטחה, המפקד הייל מפליון. תודה שריחמת עליי."
הרגשתי כאילו קצה השפה שלי היה מחובר לחוט בלתי נראה שמישהו משך בחוזקה. הרמתי את ידי, והשתעלתי לתוך האגרוף שלי שוב עד שהעויית הפסיקה. ואז, הנהנתי וצעדתי חזרה לניידת.

פרק 4

הייבן

גייג' בוננן הוא הכי טוב. הכי טוב, הרהרתי, כשצפיתי בו מרים זרוע שרירית מושלמת, גופו החטוב מתוח כשהוא עוצר מספיק זמן כדי שאחזק את התמונה הזו במוחי, זמינה לנצח להעלות אותה כשיתחשק לי לפנעו. "הוא מושלם", מישהי נאנחה כשגייג' התעורר לפעולה, חובט בכדור שטס לעבר השחקן בצידו השני של מגרש הטניס. חבטה מושלמת, ברור, כי, מה לעשות, הוא היה מושלם. היריב שלו צלל לעבר הכדור, חבט בפראות, ופספס.

התרוממתי מהדלפק, עליו הנחתי את פניי בכף ידי כשבהיתי בגייג' משחק טניס מול בר השייקים במועדון שבו עבדתי. "מצטערת", אמרתי כשצעדתי לעבר שתי בנות שלא הבחנתי בהן כשהתיישבו על הבר, ועוד חבטה נשמעה כשהמשחק המשיך. "אין בעיה", הבלונדינית אמרה, והסבה את ראשה ממגרש הטניס אליי.

הבחורה השנייה, ברונטית, לא טרחה להסתכל עליי, כשראשה נע הלוך ושוב, עוקב אחר כדור הטניס מגייג' לבחור הבלונדיני החתיך ששיחק נגדו. "מנגו ואפרסק עם זרעי פשתן", היא אמרה בהיסח הדעת.

נתתי לאחורי ראשה חיוך מקסים. "בהחלט. בשמחה. ובשבילך?" שאלתי והסבתי את תשומת ליבי לבלונדינית.

"קערת אסאי. אבל תדאגי שלא יהיו בפנים תותים. הם עושים לי פריחה." היא הורידה את משקפי השמש שלה מתוצרת שאנל כמורד אפה, ובחנה אותי מעל המסגרת שלהם. "בפעם האחרונה נראה לי שפספסת אחד. הרגשתי עקצוצים לאחר מכן."

נשמע כמו בעיה אישית, שכנראה לא קשורה לתותים, לא אמרתי. היא נעצה בי מבט מאשים כאילו שתלתי בכוונה את התות באמצע קערת האסאי שלה, במאמץ מחושב לפגוע בעורה המושלם עם פריחה מגעילה. החיוך שלי נמתח כשהתאמצתי להחזיק בו. "אני ממש מצטערת," אמרתי במתיקות. "אבדוק פעמיים, אפילו שלוש שאין שום תות על או ליד ההזמנה שלך."

"יופי," היא אמרה והסתובבה כשגייג' ניער את שערו הכהה והמושלם, מעיף זיעה סביבו כשרץ לעבר הרשת ללחוץ את היד של שותפו. הוא ניצח. ברור שהוא ניצח.

הוא היה הכי טוב.

נאנחתי, הסתובבתי והתחלתי לסדר את המצרכים לשתי ההזמנות. שמעתי את הבנות לוחשות בהתלהבות, ומהנימה בקולן הבנתי שהן מרכלות. לא טרחתי לנסות לצותת. לא היה לי אכפת על מה הן דיברו. המועדון הזה היה מלא בעוד מאה בדיוק כמותן. ילדים עשירים שחושבים שמגיע להם הכול ושמי שעובד פה נמצא כאן רק בשל היכולת שלו לספק כל דרישה שלהם.

זה היה הקטע לגבי גייג' בוכנן. הוא היה שונה. הוא לא היה רק מהמם. מושלם. הכי טוב. הוא היה טוב לב. היו לו נימוסים מושלמים; החיוך שלו היה כן. הוא הסתכל לכולם בעיניים כשדיברו איתו ולא התנשא על אף אחד. אפילו לא עליי, הבחורה שהגיעה מבחון ועבדה בבר השייקים. לא ידעתי יותר מזה עליו – חוץ מזה שהוא חבר במועדון הגולף והטניס היוקרתי בו עבדתי בחודשי הקיץ – אבל זה היה מספיק.

הנחתי את השייק ואת קערת האסאי ללא תותים מול הבנות, הוספתי את ההזמנות לחשבון שלהן, והתחלתי לנגב את הדלפק

שהשתמשתי בו, כשהברונטית אמרה, "הקיץ הזה עומד להיות מדהים. במיוחד מפני שגייג' רווק."

טוב, את זה רציתי לשמוע. ליבי רפרף. רווק. העברתי את הסמרטוט באיטיות על הדלפק, ואימצתי את האוזניים כדי לצותת. גייג' היה רווק. המממ. הפסקתי לנגב. גם אם הוא היה מבחין בי, זה לא שהוא ואני נוכל להיות משהו לטווח הארוך – אני רק עוברת בעיירה הזו על האגם – אבל מה רע בסטוץ של קיץ? מה רע בלמצוא אושר – אפילו זמני – עם בחור מהמם, טוב לב, ורווק? שום דבר, זה מה.

להיות בדרכים לא עודד במיוחד סטוצים. או שאולי זה היה הלך הרוח שלי. בכל מקרה, זאת הייתה בצורת ארוכה.

"שמעתי שגם טראוויס רווק פתאום."

אוף, גייג'. תמשיכו לדבר על גייג'.

"באמת?" הבחורה השנייה התנשמה. "הייתי בטוחה שהוא יצא מהשוק לצמיתות."

"לא, אני לא יודעת מה קרה, אבל השמועה אומרת שמישהו בגד." הבחורה השנייה נחרה בחוסר אלגנטיות. "אנחנו לא צריכות לתהות מי בגד. פיבי סוגדת לו אפילו אם נפל עשרה שלכים מבחינה חברתית כשאיבד את פליון."

"כן. ככל הנראה, פיבי עזבה את העיירה כדי לבקר את אחותה בפלורידה. הניחוש שלי הוא שהיא שבורת לב לגמרי ושם כדי להתאושש. לפחות היא תחזור עם שיזוף קטלני."

"מגס! צ'לסי!" בחורה בביקיני שחור קטנטן קראה ממול, והרימה את ידה לנופף בהתלהבות לשתי הבנות ליד הדלפק שלי.

הן חייכו ונופפו חזרה, הבלונדינית שקראו לה מגס מלמלה בשקט, "אלוהים, היא כזאת כלבה. והיא השמינה לפחות תשעה קילו מאז הקיץ האחרון." לאחר גיחוך קטן, היא קראה, "היי מתוקה! תראו אותך! את נראית מדהים, כובה. כבר באות."

אלוהים, ממש לא אהבתי בנות אחרות שגרמו לי לא לאהוב

בנות אחרות. שתי הבנות אספו את הדברים שלהן, קמו ופיזו לעבר 'החברה' שלהן.

נאנחתי, הסתובבתי חזרה לעמדת ההכנה והרמתי את הבלנדר שכרגע השתמשתי בו. לקחתי אותו לכיור הקטן בקצה הדלפק. "מים, בבקשה."

הסתובבתי, מבטי נחת על גבר כהה שיער שבדיוק התיישב, ראשו מופנה לכיוון הנגדי, עיניו מביטות קדימה, כשהוא נוקש באצבעות. אצבעות...

... נוקשות.

אליי.

שאביא לו מים.

נהמתי בשקט לעצמי, העליתי חיוך על פני וניגשתי אליו.

"איך אוכל לשרת אותך, אדוני?"

ככל הנראה, הוא לא היה אטום כל כך כדי לא לזהות את העוקצנות בקולי, כי הוא ניתק את מבטו ממה שזה לא יהיה שהוא הביט בו, ועיניים מוכרות בצבע ויסקי פגשו את עיניי.

לרגע אחד, הבלבול שחשתי – וההשפעה של העיניים האלה – הותירו אותי חסרת מילים. מתי הסתכלתי לתוך העיניים האלה בעבר?

"המפקד הייל", אמרתי, כשנזכרתי.

"הייבן מקליפורניה."

"מפתיע לראות אותך כאן."

הוא ניגב את הזיעה שכיסתה את מצחו בעזרת זרועו. הוא לבש מכנסים התעמלות קצרים וגופייה אפורה רופפת, בכמה מקומות הבד היה כהה יותר מזיעה, והיה ברור שהוא אחרי אימון. הוא הניח שרוך עם כרטיס מועדון ה-VIP שלו על הדלפק.

חשבתי שהוא שוטר תאב כוח.

אבל מתברר שהוא סנוב עשיר.

אפשר להיות שני הדברים?

לא נראה לי. שתי הזהויות לא בדיוק חפפו באזורים רבים. אבל אולי האדם הזה עמד להוכיח לי שאני טועה. מעניין.

לא את כולם אפשר להכניס לתוך מסגרת ידועה מראש, הייבן.

הוצאתי מים מהמקרר הקטן עם דלת הזכוכית מאחוריי והנחתי את הבקבוק על הדלפק מולו. "בנוסף למים, אני יכולה להציע לך משהו שנועד לעזור לבנות שריר?" שאלתי במתיקות.

עיניו הצטמצמו מעט וראשו נטה קלות, זה היה אותו המבט ששלח לעברי כשנפגשנו בצד הכביש לאחר שכמעט רצח את הצמחים שניסיתי להציל. הוא הוריד את מבטו לזרוע השמאלית שלו כאילו שהוא שוקל את זה. הזרוע השזופה, השרירית והיפהפייה שלו נאלצתי להודות, אבל רק לעצמי, כשהתאמצתי לשמור על הבעה לא מתרשמת. "השרירים שלי לא מספקים?" הוא הזיז את זרועותיו קדימה, נשען על הדלפק וכיוון קלות את שריריו כאילו התנועה לא נועדה לעשות בדיוק את זה.

"אה, לא, לא. הם" – נעצרתי – "מספקים." אמרתי עם נימה של אכזבה.

שפתיו התעקלו קלות. הוא נשען לאחור לאט, ובחן אותי. "התנגשת באיזשהם נהגים היום?"

"לא היום, לא."

"מה שלום הצמחים שלך?"

"לא יודעת. כשחזרתי, הם לא היו שם."

הוא הידק את שפתיו והנהן. "זה רציני. את צריכה להגיש תלונה על חטיפה. הסוכנים הפדרליים ירצו להיות מעורבים."

"תתבדח אם אתה רוצה, אבל יש סיכוי שהצמחים האלה בידיים של איזה מטורף – או אישה – שעושה להם את המוות תוך כדי שאנו מדברים."

"אוי אלוהים, אני כמעט חושב שאת רצינית."

הייתי רצינית. אבל לא התכוונתי לתת לאדם הזה ללגלג עליי בשל האבתי לדברים חיים.

"אני מצטער שהצמחים שלך נגנבו. בואי ניאחז בתקווה שמי שלקח אותם מספק להם בית חם ואוהב, מלא בדרשן ומילות עידוד כדי... שיגדלו ו... יצמיחו עלים וכאלה."

באמת? התנגדתי לדחף לגלגל עיניים, ושילבתי את זרועותיי. "לגבי המשקה ההוא... מכיוון שברור שהשרירים שלך... מספקים, אולי תרצה את שייק האבוקדו בננה שלי עם עלים ירוקים וכורכום? זה עוזר לתפקוד הקוגניטיבי."

המפקד הייל עצר ואז חיך, חיוך איטי שלבלב והפך ממבולבל למסנוור. וואו. זה לא היה הוגן שלפעמים אלוהים נתן חיוכים כאלה לסנובים תאבי כוח. זה העניק להם יותר כוח. והצדקה להתנהג כמו סנובים.

ברוב המקרים.

החיוך הזה השיג לו כנראה עוגיות מצנצנת העוגיות, מילולית ומטפורית, כי הוא היה גדול מספיק להגיע אליהן.

הוא הביט אל נקודה מאחוריי, למקום שבו כמה עציצים של דשא ועשבי תיבול עמדו על מדף. הם היו התרומה שלי, והאישה שהעסיקה אותי נראתה מתלהבת לגבי ההצעה הנוספת שלי, במיוחד אחרי שאמרתי לה שהיא יכולה לשקול להעלות מחירים על התוספות הטריות.

ואז הוא בהה בסלסילת חטיפי הבריאיות בסמוך למקום בו הוא ישב ליד הדלפק, ונרתע. "תני לי להסביר לך משהו, הייבן מקליפורניה. גברים אמיתיים לא אוכלים דשא ו" – הוא נעץ עוד מבט עוין בחטיפים – "ואוכל לציפורים."

צחקתי. "לא? מה גברים אמיתיים אוכלים?"

"המבורגרים. דברים עם עצמות." הוא פתח את בקבוק המים והרים אותו לשפתיו.

נאנחתי. "גברים והאובססיה שלהם לזקפות."

הוא נחנק מהלגימה ששתה, וניגב את פיו עם זרועו. "זקפות? אמרתי עצמות."

פקחתי עיניים לרווחה במבוכה מדומה. "אני יודעת. גם אני." הוא הניח את זרועו על גב הכיסא לידו וגיחך בשקט. הוא הנהג אליי קלות, לגם שוב מהמים, ועיניו נשארו עליי מעל הבקבוק. "אני מתנצל שהתנהגתי בחוסר נימוס. דעתי הייתה... מוסחת." הוא הביט הצידה למקום שבו בהה לפני כן, איפשהו מאחורי בר השייקים מחוץ לטווח הראייה שלי, וההומור על פניו נעלם לפתע.

"אה. טוב, אני מבינה. היית מרוכז בנשים בלבוש חושפני. קשה לפספס אותן."

"לא." ראשו הסתובב מעט כאילו עקב אחר תנועה של מישהו.

"הייתי מרוכז בנקמה."

"נקמה?" צחקתי אבל הוא לא. "נקמה?" חזרתי על עצמי.

אצבעותיו תופפו על הדלפק כשהביט חזרה עליי. "כן. מה לא בסדר בנקמה כשעושים לך עוול?"

חשבתי על כך. "ובכן, זה תלוי בנסיבות אני מניחה. זה פשוט נשמע כל כך... מלודרמטי. אבל אם אתה מחפש נקמה, יש לי אמונה שתשיג אותה."

אצבעותיו הפסיקו לתופף. "באמת? למה?"

"כמישהו שעובד בשביל משטרת פליון, יש לך בהחלט הרבה כוח... ונשק להשמדה המונית לרשותך, וחברים שמוכנים לעזור לך להעלים אנשים אחרים. לאויב שלך אין סיכוי."

הוא חייך את החיוך המקסים שהוא שוב. ושוב, זה בכלל לא השפיע עליי. הגבר הזה היה מהמם, כן, אבל היה ברור שהוא קטנוני, נוטה לחוסר נימוס, ובהחלט תאב כוח, ושאלוהים יעזור לכן אדם שעשה לו עוול, מי שזה לא יהיה. "אני מפקד המשטרה, לא ראש ארגון פשע." הוא עצר. "אבל ברור שאת מכירה בחשיבות כשאת מזהה אותה. את ממש חדת הבחנה." קצות עיניו התקמטו בצורה מעודנת ביותר, והתאפקתי לא לצחוק.

"אני חייבת להיות. זה חלק מהגדרת התפקיד – לדעת איזה שילוב של דשא ואוכל לציפורים יהיה הכי מועיל ללקוחות שלי."

"נשמע מורכב."

"יכול להיות. מקרים מסוימים קשים יותר מאחרים."

"אני בטוח. אז אם ככה, אני רוצה להזמין את אחד מהשייקים שלך. תפתיעי אותי." הוא הושיט את ידו. "נפגשנו בנסיבות מצערות בפעם הראשונה. אני טראויס הייל."

טראויס. תהיתי אם הוא הטראויס ששתי הנשים כבר ריכלו עליו. מה הן אמרו? הוא נפרד – וכנראה בגד – בחברה שלו, ומהבושה והלב השבור היא ברחה לפלורידה כדי... להשתף?

תהיתי מה היה השילוב בין העובדות והשמעות המומצאות שהיו כנראה חלק מההערות שלהן. הוא לא היה אחד מהפולרטטנים החנפנים ההם, שראיתי פה יותר מפעם אחת, אלו שגורמים לך להירתע. אף שהיה ברור שיש לו ביטחון עצמי. היה קשה יותר לקטלג אותו מרוב האנשים, ייאמר לזכותו. אבל בסופו של דבר, צד זה או אחר באופיו יהיה דומיננטי יותר. הזמן יגיד. אף שהייתה לי כמות מוגבלת ממנו, אז אולי לא אדע לעולם.

שיהיה.

ניגבתי את ידי בסינר ולחצתי את ידו. "הייבן. מקליפורניה. כפי שאתה יודע. ונראה לי שיש לי בדיוק את הדבר בשבילך, המפקד טראויס." ניגשתי לבלנדר והתחלתי להוסיף מרכיבים. "אבקת פרוטאין עם קולגן בשביל... העצמות ההן שאתה כל כך אוהב." הוא השיב לי בגיחוך השקט שלו. הוספתי קצת פירות וחלב שקדים ואז בעזרת המספריים שלי גזמתי מאחד הצמחים. "נבט חיטה לחשאויות כדי שהאויב שלך לא יראה אותך מגיע. ספירולינה בשביל החוסן כשהמאבק נהיה קשה, ומיץ גזר לראייה ברורה כדי שתוכל לראות מתי הנקמה הזו שאתה מדבר עליה כבר לא שווה את המאמץ שלך."

לחצתי על כפתור הבלנדר, מזגתי את השייק לכוס, תקעתי בתוכה קש, הסתובבתי והנחתי את זה על הדלפק מול טראויס. זכיתי לחיוך משועשע בתגובה. אבל ההבעה שלו התכרכמה כשהוא בחן – אני

מורדה – את השייק הירוק עכור. "מראה יכול להטעות", הרגעתי אותו.
"תנסה את זה."

הוא כיווץ את פניו כשהצמיד את שפתיו לקש, ומצמץ כאילו הכין את עצמו לאפשרות שהוא עומד לטעום מי ביוב. הוא מצץ כמות קטנה ביותר, הגבות שלו התרוממו ושפתיו נטו. הוא לגם לגימה גדולה יותר. "זה טוב."

"אתה כבר מרגיש חזק יותר, נכון?"

הוא הרים גבה. "כן, למרבה הפלא."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן